

(1939 -)

ŞÜKRAN ÜNLÜKUL

20 Kasım 2011 tarihinde milyonların Üstad dediği Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin gelini Muhterem Şükran Ünlükul'un evindeyiz. Oğlu Seyda Ünlükul ile beraber kabul ettiler bizi. Bu buluşma çok kolay olmadı. Tam üç yıl boyunca ısrarlı randevu talebimiz, ancak bugün meyvesini vermişti.

Nasıl karşılanacağımızı, neler konuşulacağını tam olarak kestiremiyorduk. Heyecanımız zirvedeydi. Eve adımımızı atar atmaz karşılaştığımız mütebessim çehreler, nezaket, nezahet ve asalet birden âlemimizi sarıverdi. Rahatlamıştık...

Hız. Üstad'ın cübbesi önümüzde duruyordu. Şükran Anne ve oğlu Seyda Bey, Hz. Üstad'tan kendilerine tevarüs eden sarık ve cübbeyi önceden hazırlamışlar. Acz, Fakr, Şefkat, Tefekkür tarikindeki dört hatvenin, hakaikin ilmüne, şeriatın hakikatine ve Kur'an'ın hikmetine dair yazılmış olan Risale-i Nur, bu cübbeyi giyen Üstad Bediüzzaman tarafından yazılmıştı. Sohbeta başlamadan önce sarığı sardık, cübbeyi giydik. Onlara elle dokunmak bile çok büyük şerefti. Ünlükul ailesinin yaşayan ferdleri ile beraber sanki Üstad'ın evindeydik. Sanki Hz. Üstad aramızdaydı. O'nun sıbgasını açıkça hissettik orada. Gördüklerimiz ve gördüğümüz muamele bizi öyle hoş bir huzur âlemine götürdü ki, sohbetimiz saatlerce sürdü. Netice olarak, cemaatimiz adına çok kıymetli gördüğümüz tarihi hatıralar, "İlk Ağızdan" hafızamızın ve cihazımızın belleğine girmiş oldu. Elhamdülillah...

1939 Kırıkkale doğumlu Şükran Ünlükul, 1952 senesinden buyana Bediüzzaman Hazretlerinin en küçük erkek kardeşi Abdülmecid Ünlükul'un en küçük oğlu merhum Suad Ünlükul'un eşidir. Dolayısıyla Şükran Abla bu tarihten itibaren Ünlükul ailesinin içindedir. Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin haber göndererek ismini koyduğu Şükran Annenin oğlu Seyda Ünlükul ise haliyle Abdülmecid Ağabeyin torunu olmuş oluyor. Seyda Bey 1959 Çıldır doğumludur. Emekli askerdir.

Abdülmecid Ünlükul 1884 Bitlis-Nurs doğumludur ve 1967 yılında Konya'da vefat etmiştir. Üçü erkek sonuncusu kız olmak üzere dört evladı vardır. Bunlar sırasıyla Nihad, Fuad, Suad ve Saadet'tir. Şükran Ünlükul'un eşi olan Suad Ünlükul 1929 Osmaniye doğumludur. Nevşehir' in Gülşehir ilçesinde savcı kâtipliğinden sonra Polis Teşkilatında çalışmış, sırası ile Sivas-Suşehri, Kars-Çıldır, Konya, Bilecik, Eskişehir, Giresun olmak üzere Anadolu'nun çeşitli yerlerinde görev yapmış ve Giresun'da iken emekli olmuştur. Daha sonra oğlu Seyda'nın 1. Ordu Komutanlığına tayin olmasıyla 1978 senesinde İstanbul'a yerleşmiş, 1993'te İstanbul'da vefat etmiştir.

Suad Ünlükul'un amcası Bediüzzaman'ı ziyareti; Bediüzzaman'ın, kardeşi Abdülmecid ile helalleşmek için Konya'ya gelişi; bir gece aniden evin kapısı çalınıp Abdülmecid Ünlükul'un Urfa'ya götürülmesi ve ağabeyinin mübarek naşının meçhule doğru kaçırılması aslında az-çok ilgilenen herkesin bildiği tarihi vakialardır.

Peki, bu hadiselerin yaşandığı evin içinde neler oluyordu acaba. Bunları yani evin içinde yaşanan ayrıntıları, hissedilenleri, sevinç ve sıkıntıları kim anlatabilirdi bizlere? Elbette evin içinde onlara en yakın olan, her an hizmetlerinde bulunan bir hanım... Bu Hanım Şükran Ünlükul'dur... Teşbihte hata olmasın, Aişe Validemizin evin içindeki Resulullah'ı (A.S.V.) anlatması gibi diyebiliriz...

Şükran Ablamız fevkalade veciz ve nezih ifadelerle o günlerin mekânı olan evlerinin kapısını bizlere araladı ve olayların içine kattı bizi. Hz. Aişe Validemizin nezaketi ile bize ikramlarda bulunarak, çok kibar ve asalet sahibi Seyda Ünlükul kardeşimizin de yardımları ile hatıralarını, o anları yeniden yaşıyormuşçasına anlatmaya başladı. Şunu hassaten belirtmek istiyorum ki; Hz. Üstad'ın risalelerde bahsettiği gibi "Üzümün sapı değil, meyvesi önemlidir" sözünü hatırlatırcasına asıl membainin Risale-i Nur olduğunu hissettirerek, kendi yaşantılarını ön plana çıkarmadan anlatıyordu Şükran Ünlükul. Şükran Abla kayıt altına alınmayan, tashih ettirilmeyen, sadece

kulaktan kulağa gelen söylentilere itibar edilerek hazırlanan bazı kitaplarda ve sempozyumlarda hatıraların yanlış aktarılabildiğini de ifade etti.

Seyda Ünlükul

Seyda Ünlükul'u tanıyordum ama bu yakın görüşmemizde ben onu büyük amcasına çok benzettim. Risale-i Nur'un resmi varisi olan Seyda Ünlükul'un büyük amcası, dedesi ve babasının vasiyetlerini en güzel şekilde yerine getirebilmek için eserlerin basımıyla ilgili bir teklif ve temennisi vardı. Üzerinde durulmasını istediği bu çok önemli talebini bizimle de paylaştı. Hatta yayınlamamızı da istedi. Metnin sonuna ekledik.

Şükran Abla kamera açmamıza izin vermedi. Ancak ses kaydı yapabildik. Yazılan metnin tashihatında ve gün yüzüne çıkmamış fotoğrafların temininde yardımcı olan Seyda Ünlükul'a çok teşekkür ediyorum. Seyda Bey, metin yazıldıktan sonra Şükran Annemle tekrar tekrar görüşerek, bazı ilave ve düzenlemelerde bulunmuşlardır.

Şükran Ünlükul Anlatıyor:

Evimiz hiç boş kalmıyor. Hanımlar, genç kızlarımız devamlı olarak ziyaret ediyorlar, dinlemek istiyorlar bizi. Israrlı taleplerinize dayanamayıp size de ancak üç sene sonra randevu verebildim. Kamera açmanıza müsaade yok, ses kaydı alabilirsiniz. Bazı hatıraları kitaplarda, sempozyumlarda yanlış aktarıyorlar. Biz yaşanan hadiselerin bizzat içinde olduğumuz için doğrusunu anlatayım size.

EŞİM SUAD ÜNLÜKUL AMCASI BEDİÜZZAMAN'I ZİYARETE GİTTİ

Suad Ünlükul

Sene 1959. Üstad'ın, ismini Seyda koymamızı söylediği oğlumuz yeni doğmuştu. Kırıkkale'de bulunan bir akrabamızın yanına saatlerce tren yolculuğu yaptıktan sonra bin bir meşakkatle gelmiştik. Suad bey amirlik sınavına girmek istiyordu. O dönemdeki şartlar malum, hem maddi hem manevi baskı altındaydık. Bu arada eşimin tayini Konya'ya çıktı. Eşim Suad Ünlükul kayınpederime, ısrarla amcası Bediüzzaman'a gitmek isteğini söylüyordu. Aldığı cevap ise hep aynıydı: "Bak oğlum görüşmeye gidersen seni memuriyetten alırlar. Biliyorsun Seyda'nın akrabalarına memuriyet yasağı koydular. Beni bile memuriyetten aldılar. Bir de sen amir olmak istiyorsun. Bırak sen amir olmayı, memuriyetini bile yakarlar."

Buna rağmen Eşim Suad Bey, şefkat abidesi babasına hissettirmeden Konya'dan Emirdağ'a gitti. Emirdağ meydanında isimlerini şu an hatırlayamadığım Üstad'ın hizmetinde olan iki kişi Suad Beyi karşılamışlar; "Suad Bey hoş geldiniz, Üstad sizi bekliyor" diyorlar. Eşim şaşırıyor, "Ama amcam benim geleceğimi bilmiyordu, nasıl olur?" diyor. "Üstad'ımız seni almak için bizi yolladı" diyorlar. Bu sözler kendisini daha da şaşırtarak heyecanla yola koyuluyorlar. Üstad'ın kaldığı eve geldiklerinde heyecanı doruk noktasına erişen eşim Suad Bey bunları bana anlatırken bile sanki o anı yaşıyordu.

Eşim o andaki gibi eli ayağı titreyerek gözlerinden süzülen yaşlarla anlatmaya devam etti: "Elim ayağım titriyordu, amcamı görecektim. Bütün zorluklara rağmen amcamın kapısında idim. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Bir anda gördüğüm manzara beni çok etkilemişti. Orta büyüklükte bir oda, yerde ince bir kilim, ayaklarınızı bile uzatamayacağınız kadar küçük boyda bir yatak ve onun üzerinde oturan AMCAM. Beni görür görmez 'Suad'ım' diye daha elini öpmeme fırsat vermeden boynuma sarıldı ve başladı ağlamaya. 'Beni akrabalarım hasret bıraktılar' dedi ve çok ama çok ağladı. İçimizdeki o hasretle birbirimize sarılıyor ve beraber ağlıyorduk. O anda içimizde kopan fırtınaları anlatmak o kadar zor ki..."

Böyle diyordu eşim. Zaten bunu söylemesine gerek yoktu. Anlatırken her hali bunu ispatlıyordu. Üstad'ın canından bir parça gibi gördüğü -eşimin kardeşleri olan- Fuat ve Nihat ağabeylerle ve kız kardeşi Hanım'la ilgili Risale-i Nur'daki ifadeleri, eşimin anlattığı bu tablo ile birleştirilip Üstad'ımızı göz önüne getirip canlandırdığımızda elbette insanın içi burkuluyor¹.

Üstad'ın üzülmeye dayanamayan Suad Bey "Ne olur amca sen biraz yat, ben bir abdest alayım" diye bir bahane bularak, Üstad'ın bir müddet dinlenmesi için O'nu yalnız bırakıp odadan çıkıyor. Bakıyor ki Üstad'ın hizmetinde bulunan kardeşler yemek yiyorlar. Bu yemek yeme hadisesini de bize şöyle anlatmıştı Suad Bey:

"Kardeşler oturmuş bir şeyler yiyorlardı. Beni görünce 'Gel Suad sen de buyur' dediler. Tabakta dört beş tane yumurta ile çilbir yapmışlar. Zaten kalabalıklar. Bir an oturmakta tereddüt ettim. Asıl maksadım amcamın biraz dinlenmesini beklemektir zaten. Bu yemek onlara bile yetmez diye düşünürken kendimi sofrada buldum. Herkes öyle iştahla yiyordu ki bende onlara katıldım. Maşallah o yemeği hiç unutamam. Yedikçe bereketleniyor, sanki artıyordu. Hepimiz yedik, doyduk.

İÇİMİZDEN BİR POLİS OLSUN

"Bu arada epey vakit geçmişti. Üstad dinlenmiştir dedim, tekrar yanına girdim. Beni görünce yine o çakmak bakışlı gözlerden damlaların süzülmesi beni yine ağlattı. Tekrar birbirimize sarıldık. Sonra 'Amca sana bir şey soracağım' dedim. 'Sor Suad'ım' dedi. 'Ben amir olmak istiyorum ne dersiniz?' 'İçimizden bir polis olsun tabi. Amir de olacaksın. Ama ilk seferinde değil, daha sonra olacaksın. Gelgelelim iki sefer hapisliğin de olacak' dedi."

"Seyda'nın yanından ayrılma vakti gelmişti. Seyda benim zorluklarımı biliyor gibiydi. 'Suad'ım senin tayının çok az' dedi ve cebinden kesesini çıkardı dört tane sarı yirmi beş kuruş saydı, 'Suad bu senin harçlığın, tayının' dedi. Dört adet yirmi beş kuruşu bana verdi. Sonra 'Suad'ım sen burada fazla kalma, buraya gelirler seni de yakalarlar, ekmeğinden olma. Hemen seni götürsünler, otobüse bindirsinler. Abdülmecid'e de selam söyle. Öp benim yerime, onu çok özledim' dedi. Bir daha görüp göremeyeceğimi bilemediğim amcamın yanından, onu görmenin sevinciyle ve ayrılığın verdiği hüznüyle ayrılıp işte Konya'ya geldim."

BEN AMCAMDAN GELİYORUM

Tebessümle eve gelen Suad Bey'in sevinci sanki gözlerinden okunuyordu. Hemen kayınpederimin yanına gitti "Baba ben nereden geliyorum biliyor musun, ben amcamdan geliyorum, sana çok çok selam söyledi ve seni öpmemi söyledi" deyince biz de heyecanla dinlemeye başladık. Kayınpederim de çok şaşırmıştı. "Sahi Suad nasıl gittin? Seni yakalamadılar mı? Yanına kimseyi yanaştırmıyorlardı nasıl gittin? Neler Konuştunuz?" diye soruları sıralamaya başladı. Biz de, az önce eşimden size aktardığım Üstad'la konuşmalarını heyecanla dinledik.

¹ Hz. Üstad'ın yeğeni merhum Fuad ve kız kardeşi merhum Hanım'ın vefat haberi ve Üstad'ın duyuları Şualar kitabında şu şekilde geçmektedir:

"Bu hazin kışta ve elîm bir vaziyetimde gayet elîm iki vefat haberini aldım. Biri, hem âli mekteplerde birinciliği kazanan, hem Risale-i Nur'un hakikatlarını neşreden, biraderzadem merhum Fuad; ikincisi, hacca gidip sekerat içinde tavaf ederken, tavaf içinde vefat eden Âlime Hanım namındaki merhume hemşirem. Bu iki akrabamın ölümleri, İhtiyar Risalesi'nde yazılan merhum Abdurrahman'ın vefatı gibi beni ağlatırken; imanın nuruyla o masum Fuad, o sâliha Hanım insanlar yerinde meleklerle, hurilere arkadaş olduklarını ve bu dünyanın tehlike ve günahlarından kurtulduklarını manen, kalben gördüm. O şiddetli hüznün yerinde büyük bir sevinç hissedip hem onları, hem Fuad'ın pederi kardeşim Abdülmecid'i, hem kendimi tebrik ederek Erhamürrahim'in'e şükrettim. Bu iki merhumeye rahmet duası niyetiyle buraya yazıldı kaydedildi." (Şuâlar 260)

Üstad'ın verdiği o dört tane sarı yirmi beş kuruş, Üstad'ın para kesesi, mührü ve Enver Paşa'nın verdiği madalya oğlum Seyda'da duruyor.

ÜSTAD'IN SUAD BEY'E SÖYLEDİĞİ AMİRLİK VE İKİ HAPİS HAYATI AYNEN ZUHUR ETTİ

Üstad'ın eşim için haber verdiği amirlik ve iki hapis hadisesi de aynen gerçekleşmiştir. Onları da anlatayım:

Amirlik meselesi: Üstad'ın müsaadesi ile canla başla amirlik sınavına hazırlanan eşim Suad Bey amirlerinin kendisine verdikleri emirle sınava gireceklerin isimlerini yazarken mütevazılığından kendi ismini 11. sıraya yazar. Listeyi götürür teslim eder. Ve teslim ettiği amiri kontenjanın 10 kişi olduğunu, geri kalanların daha sonraki senelerde müracaat etmeleri gerektiğini söyleyip isimlere bakmadan 10. kişiden itibaren kırmızıçizgiyi çeker, "Bu 10 arkadaşı sınav için bir hafta içinde burada olsunlar" der ve Suad Bey'e evrakı teslim eder. Evet, eşim çok mütevazı ve asil bir insandı. Birinci sınavda amir olmadı, çünkü 11. sıraya yazmıştı kendini. İkinci sınavta daha sonraki yıllarda giren eşim Suat Bey amir oldu. İlkinde değil, ikincisinde olmuştu. Aynen Üstad'ın dediği gibi...

Birinci hapis hadisesi: Eşim çok güzel hat sanatçısıydı. Konya'da Besmeleyi Şerif ve İlahi Kelimatullahı yazdığı bir tabloyu sabahleyin arkadaşının dükkânına bırakır ve emniyet müdürlüğüne gider. Bu arada asayiş şubesinde çalışmaktadır. Kendisini saf dışı bırakmak isteyen birileri bunu fırsat bilip şikâyetçi olurlar. Eşim yargılanıp suçsuz olduğunu ispat edene kadar üç ay hapiste kaldı.

İkinci hapis hadisesi de Eskişehir'de oldu: Yolda trafik kontrolü yapıp dönerlerken benzinleri bitiyor ve yolda kalıyorlar. O arada bir askeri araç yanlarında duruyor, araçlarının benzini olmadığını öğrenince çanta bidonlarındaki benzini polis aracına veriyorlar. Askeri araçtaki bir asker de bu durumu komutanına şikâyet ediyor. Benzini veren Başçavuş'la Suad Bey, beş aya yakın bir süre Eskişehir'de, hapishanede, mahkeme neticeleninceye kadar yattılar. Fakat işin en ilginç tarafı, eşim Suat Bey Üstad'ın 1935 senesinde Eskişehir'de tutuklu bulunduğu hapishanenin aynı odasında kalmasıydı.

Evet, Üstad'ın Suad Bey'e söyledikleri aynen zuhur etmişti.

BABAM ABDÜLMECİD ÜNLÜKUL'U ANLATMAK ÇOK ZOR...

Yıl 1960. Konya'da Alaaddin Mahallesinde eski bir evde, "Dişçi Sadullah Bey'in evinde" oturuyoruz. İki yaşlı insan, eşim Suat Bey'den iki yaş küçük kız kardeşi Saadet, Ben ve bir yaşındaki oğlum Seyda...

Kayınvalidem Rabia Anne, babamı pazara gönderirdi. Abdülmecid babam pazardan domatesin çürüklerini alır getirirdi. Rabia Annem de sitem ederdi. Babam da "Bunları kime satacak adamcağız? Ona da yazık değil mi?" diye cevap verirdi. Abdülmecid Babam öyle mübarek, öyle şefkatli, öyle kanaatkâr bir insandı ki bunu kelimelerle anlatmak çok zor.

Eşim Suad Bey Kars Çıldır'dan henüz gelmemişti. Oğlum Seyda bir yaşındaydı. Çok huysuzluk yapardı. Saadet ders çalışmak ister, Seyda'nın sesinden çalışamazdı, babamla birlikte Seyda'yı susturmaya çalışırdık. Saadet daha sonra Üstad'ın müsaadesiyle öğretmen oldu. Saadet 1931 doğumludur.

Bazen ağabeyler gelir babamla sohbet eder, salona bir teyp koyarlar, o kocaman makaralı teyplerden babamın sesini kayıt ederlerdi. Biz de bakardık ne yapıyorlar diye. Ağabeyler sesin kayıt edildiğini söylediklerinde o bantların içine sesin nasıl kayıt yapıldığına hayret ederdik. Babam yaşlıydı... Babam da bakardı, bu ne iştir acaba diye bakardı. Bir şey dönüyor ama nereye ses alıyor acaba diye bakardı. O zaman böyle teknoloji yoktu ki daha. Kocaman makaralı teypler vardı.

Abdülmecid Ünlükul, Rabia Ünlükul ve torunları Seyda

ÜSTAD KONYA'YA KARDEŞİNDEN HELALLİK ALMAYA GELDİ

1960 senesinde bir gün kapı çaldı. Koşarak aşağıya indim. Kapıyı açar açmaz askerden ve polisten oluşan bir duvarla karşılaştım. Hemen kapıyı kapatıp babamın yanına koştum, “Baba aşağıda kapının önünde polisler, askerler dolu, çok kalabalıklar, bir şeyler oluyor” dedim. Babam o yaşlı haliyle yavaş yavaş aşağıya indi. Biz de Rabia Anne, Saadet ve Ben arkasından takip ettik. Babam dışarıya çıkınca “Üstad gelmiş! Seyda gelmiş!” dedi.

Biz babamın arkasından o kalabalığın arasından Üstad’ı görmeye çalıştık. O arada Üstad’ın şoförü Hüsnü Bayram arabayı kapıya yanaştırmaya çalışıyordu. Polisler ve askerler ise sanki etten bir duvar gibi arabanın kapının önünde durmasını engellemeye çalışıyorlardı. O arbedenin içinde babam Üstad’ın yanına zor zahmet ulaşmıştı. Babam arabanın içindeki ağabeyi Bediüzzaman’la konuşmaya çalışırken bir yandan polisler arabayı ittiriyorlar, evin önünden uzaklaştırmak istiyorlardı. Bir taraftan da babamı uzaklaştırmak istiyorlardı. Bir müddet sonra araba hareket etti.

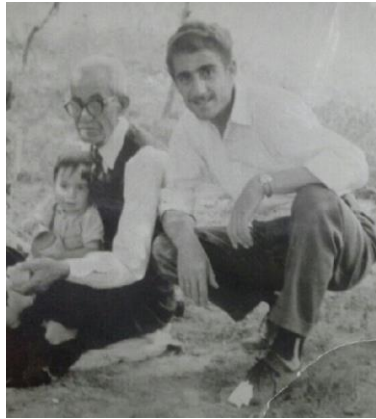

Sağda Nihad, solda Fuad Ünlükul kardeşler, oturan Vahdettin Karaçorlu

SAADET BALIKLAMA AMCASI BEDİÜZZAMAN’IN ÜZERİNE ATLADI

Üstad’ın arabası evin önünden uzaklaşırken eşim Suad Bey’in kız kardeşi Saadet “Ben amcamı göremedim, bana göstermediler” diye başladı ağlamaya. Biz bir yandan Saadet’i susturmaya çalışıyor, bir yandan da Üstad’a bakıyorduk ki giden araba birden durdu ve geri gelmeye başladı. Hepimiz Şaşırılmıştık. Araba o kalabalığı yararak tekrar kapının önüne yanaşmıştı. Bunu gören Saadet, o kalabalığın arasından geçerek, arabanın açık olan penceresinden içeriye balıklama Üstad’ın üzerine atladı. Üstad sanki Saadet’in ağlamasını duymuş gibi arabanın geri gelmesini söylemiş ve kardeşi ile kucaklaşarak gideremediği hasretini, kardeşinin kızı Saadet’le gidermişti. Polislerin müdahalesi ile Saadet araçtan indirildi, araç tekrar hareket ederek evin önünden ayrıldı.

Biz de Üstad’ı bu şekilde yakından görmüş olduk. O parmaklarını görerseniz, sülün gibiydi o parmakları...

Abdülmecid Ünlükul, oğlu Suad ve torunu Seyda

ABDÜLMECİD HAKKINI HELAL ET, BİZİ BİRBİRİMİZE HASRET BIRAKTILAR

Bizim sadece seyredemediğimiz, kalabalıktan ve izdihamdan duyamadığımız o anları babam şöyle anlattı bize:

“Seyda helallik almak için gelmiş. Bana dedi ki; ‘Abdülmeçid hakkını helal et, bizi birbirimize hasret bıraktılar, senden helallik almak için geldim. Sen üzülme, az kaldı, yedi sene sonra beraber olacağız, sen geleceksin’ dedi.”

Babam bunları bize sanki hala Üstad’ın yanındaymış gibi, onun ellerini tutmanın sevinci ve heyecanı ile gözlerinden süzülen yaşlarla anlattı. Babam çok üzülmüştü, çok ağladı. O kadar çok ağladı ki, aynı Üstad’ın dediği gibi “Bizi birbirimize hasret bıraktılar” dedi.

Üstad’ın bir dediği daha çıktı, 1967’de vefat etti babam. Üstad’tan tam yedi sene sonra.

Fuad Ünlükul sağda ceketli, okul arkadaşlarıyla

ÜSTAD’IN NAŞININ URFA’DAN KAÇIRILMASI İÇİN BABAMI EVDEN ALDILAR

1960 senesinde bir yaz günü gece vakti kapı çalındı. Bizim eve babamla konuşmaya bazen ağabeyler geliyordu. Bu saatlerde babamı ziyarete kimse gelmezdi. Biz çekindik, babam aşağıya indi. O kocaman avlu kapısını açarken biz de arkasındaydık. Gelenler askerdi. Babama hazırlanmasını, kendisini götürmek için emir aldıklarını söylediler. Babamın ısrarla sormasına rağmen bir şey söylemediler. Babam hazırlandı, bize “Siz merak etmeyin geleceğim” dedi ve bir jip’e bindirip götürdüler. Ertesi gün babam gelmemişti. Çok merak ediyorduk. Daha sonraki gün gazeteler Üstad’ın Urfa’daki kabrinin, kardeşinin isteği ile açıldığını, bilinmeyen bir yere kardeşinin nezaretinde defin edildiğini yazıyordu.

Daha sonraki gün babam eve geldi. Çok üzgündü. Babam eve geldikten bir müddet sonra da polisler geldi, kayıvalideme babamın sağ salim teslim edildiğine dair bir belge imzalatırdılar. Neler olduğunu çok merak ediyorduk. Cesaretimizi toplayıp “Baba ne oldu? Seni nereye götürdüler?” diye sorduk. Babam derin bir iç çekerek, “Seyda’nın naşını da rahat bırakmadılar” diyerek kalbinin derinliklerine nüfus etmiş olan o hüznün hissiyatıyla anlatmaya başladı:

“Uçağa binmeden önce Seyda’nın naşını Urfa’da bulunduğu yerden çıkartmamı istediğim bir belgeyi bana zorla imzalatırdılar. Konya’dan beni uçağa bindirip Urfa’ya götürdüler. Zaten biz Urfa’ya varıncaya kadar Üstad’ın kabrini kırmışlar, mübarek naşını çıkarmışlardı. Ben gittiğimde Üstad’ın tabut’u kırılan mezarın yanında duruyordu. Seyda’yı görmek istedim. Gösterdiler. Aradan o kadar zaman geçmesine rağmen sanki yeni gömülmüş gibiydi.

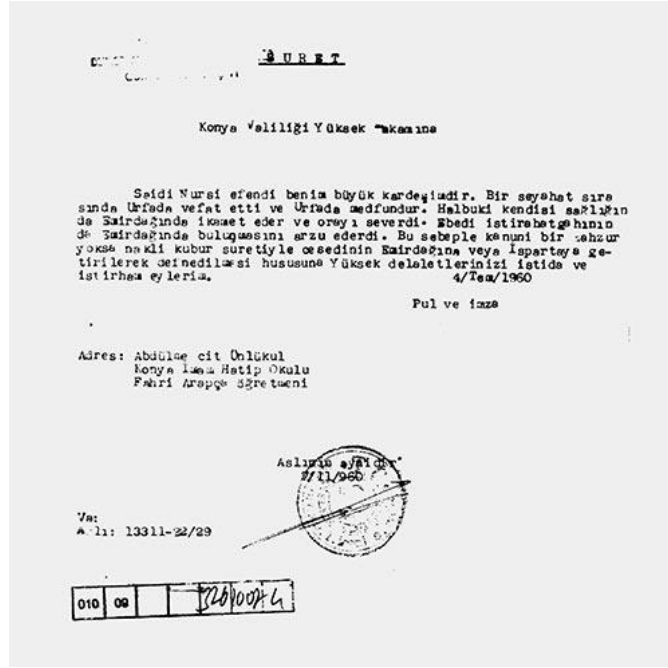
“Seyda’yla beni askeri bir yere getirdiler. İlk önce küçük bir uçak geldi, tabutu ona sığdırmaya çalıştılar, fakat tabut uçağa sığmadı. Sonra bir helikopter geldi, tabutu ona yüklediler. Subaylarla birlikte helikoptere bindik. Beni arka tarafa oturtmak istediler. Ben de ‘hiç olmazsa sağlığında bir arada bırakmadınız bari şimdi yanında oturayım, Seyda’m ile konuşayım’ deyince ‘tamam’ dediler. ‘Seyda hakkını helal et, bizi birbirimizden ayırdılar, ama müsterihim seni elimle kabre koymama engel olamadılar’ dedim. Helikopterin camından bakarak nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordum. Fakat hava yavaş yavaş kararmaya başladığından ne tarafa gittiğimizi anlayamadım. Ancak subayların kendi aralarındaki konuşmalarından Isparta’ya gittiğimizi anlamıştım.

“Karanlıkta helikopter indi. Elli metre ilerde bir mezar kazmışlar. 3-5 asker ile başlarında bir subay bekliyordu. Etrafa baktığımda biraz ilerilerde mezarlar olduğunu gördüm. İki tarafımızda da dağ vardı. Askerler gelip tabutu aldılar ve yeni istirahatgahına Seyda’yı koydular.

“Hayattayken kendisini rahat bırakmayanlar ölüsüne bile rahat vermemişlerdi. Benim Seyda'nın mezarının yanında kalıp kalmamak istediğimi sordular. Dağın başında yalnız bu ihtiyar halimle beni burada mı bırakacaksınız deyince aynı helikopterle beni Urfa'ya getirdiler. Orada benimle beraber gelen subaylar indiler ve beni de hiç durmadan Konya'ya getirdiler.” Babam bu anlattıklarını kimseye söylememenizi sıkı sıkı tembih etmişti bize.

Nasıl oluyor bilemem ama Üstad'ın mezarını güya bazı ağabeyler buluyor ve devletin bile kendi ailesinden biri olmadan yerini değiştiremediği mezarı açılıyor ve aile bireyleri resmi varisleri olan eşim Suad ve kardeşi Saadet hayatta iken onların haberi olmadan başka bir yere defnediyorlar. Bunun takdirini sizlere bırakıyorum.

ÖNCE DEN HAZIRLANIP ABDÜLMECİD ÜNLÜKUL'A ZORLA İMZALATTIRILAN DİLEKÇE

Konya Valiliği Yüksek Makama

Said Nuri efendi benim büyük kardeşimdir. Bir seyahat sırasında Urfada vefat etti ve Urfada medfundur. Halbuki kendisi sağığında Emirdağda ikamet eder ve orayı severdi. Ebedi istirahatgahının da Emirdağda bulunmasını arzu ederdi. Bu sebeple kanuni bir mahzur yoksa nakli kubur suretiyle cesedinin Emirdağına veya Ispartaya getirilerek defnedilmesi hususunda Yüksek deleletlerinizi istida ve istirham ederim.

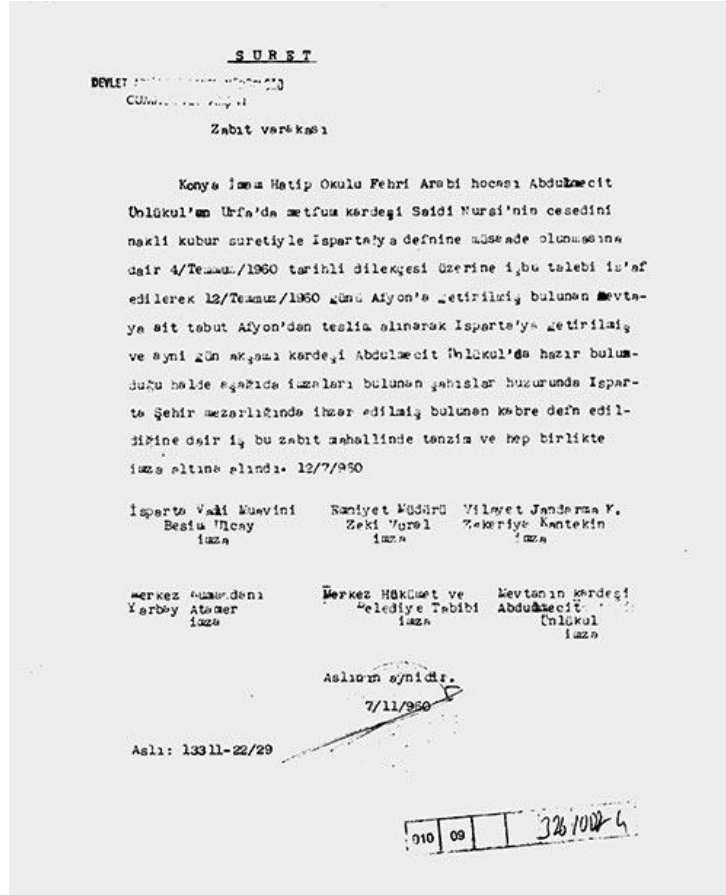
4/ Temmuz/1960

Pul ve imza

Adres: Abdülmecid Ünlükul
Konya İmam hatip Okulu
fahri Arapça öğretmeni

ABDÜLMECİD ÜNLÜKUL'A ZORLA İMZALATTIRILAN KABİR NAKİL ZABIT VARAKASI

Konya İmam Hatip Okulu Fahri Arabi hocası Abdülmecit Ünlükul'un Urfa'da medfun kardeşi Saidi Nursi'nin cesedi nakli kubur suretiyle Isparta'ya defnine müsaade olunmasına dair 4/temmuz/1960 tarihli dilekçesi üzerine işbu talebi is'af edilerek 12/Temmuz/1960 günü Afyon'a getirilmiş bulunan mevtaya ait tabut Afyon'dan teslim alınarak Isparta'ya getirilmiş ve aynı gün akşamı kardeşi Abdülmecit Ünlükul'da hazır bulunduğu halde aşağıda imzaları bulunan şahıslar huzurunda Isparta'da Şehir mezarlığında ihzar edilmiş bulunan kabre defn edildiğine dair işbu zabıt mahallinde tanzim ve hep birlikte imza altına alındı. 12/7/1960

İmzalar:

Isparta Vali Muavini Besim Ulcay, Emniyet Zeki Vural, Vilayet Jandarma K. Zekeriya Kantekin

Merkez Kumandanı Yarbay Atamaer, Merkez Hükümet ve Belediye Tabibi, Mevtanın Kardeşi Abdülmecit Ünlükul

7/11/1960

ÜNLÜKUL AİLESİNDEN BİR TEKLİF VE TEMENNİ

Seyda Ünlükul: Babam Suad Ünlükul 4 Ekim 1993 tarihinde 63 yaşında iken vefat etti. Şimdi Risale-i Nurların, rahmetli babamın 1987 senesinde açmış olduğu veraset davasıyla karar altına alınmış varisleri olarak annem Şükran, kardeşlerim Serkan, Semra, Halam Saadet ve Ben varım. Şu anda Risale-i Nurları basan çok sayıda yayınevi var. Bugüne kadar yapılan baskılardan kanuni hakkımız olmasına rağmen herhangi bir maddi menfaat elde etmek cihetine giderek resmîyette bir faaliyet göstermedik. Üstad'ın manevi varislerim diye bahsettiği ağabeylerimiz çeşitli vakıflar vasıtasıyla bugüne kadar ellerinden gelen titizliği göstererek Risale-i Nurları basmaya ve hatta birçok yabancı dile çevirmeye çalıştılar. Fakat yanlış baskılar, sayfaları birbirine uymayan basımlar, ayet meallerindeki farklılıklar, Üstad'ın tashihinden geçmemiş olanların basılması ile yeni harflerle basılmasına müsaade olmayan risaleler ve mektuplar da bulunuyor. Kasıtlı olarak içeriği değiştirilerek baskı yapanlar da olabiliyor.

Bu sebeple biz 2012 yılında Isparta'da ağabeylerle beraber bir toplantı yaptık. Toplantıda Mustafa Sungur, Said Özdemir, Abdullah Yeğin, Mehmed Fırınçı ağabeyler vardı. Ahmed Aytimur ağabey yoktu. Ahmed Aytimur ve Salih Özcan ağabeylerle ben sonradan görüştüm. Bir tek Hüsnü Bayram ağabeyle görüşemedim.

İsparta'daki toplantıda aile olarak biz, herkesin elindeki belge ve nüshaları bir araya getirip bir arşiv ve bir koordinasyon merkezinin kurulmasını istedik. Hatta bu kurulacak koordinasyon merkezi'nin üst seviyedeki akademik personel tarafından şu anda baskı yapan her vakfın yönetim kurulu vasıtasıyla resmen görevlendirilmesini ve hatta Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan bir yetkilinin de bu komisyonda görev almasını talep ettim.

Üstad'tan tashihli kitapların, belgelerin, mektupların tespit edilip, ağabeyler tarafından ve aile olarak bizim tarafımızdan imzalanıp onaylanmasını teklif ettim. Hatta bu komisyona gerekirse resmi veraset hakkımızı da devredebileceğimizi belirttim. Bu şekilde ağabeylerin ve ailenin kontrolünde onaylı kitapların ve belgelerin herhangi bir tahrifata uğramadan basımının, internet ortamında kullanımının kanuni dayanağının sağlanmış olacağını teklif ettim.

Ağabeylerin hepsi bu teklifimizi olumlu karşıladı.

Manevi varis olan ağabeylerimizin rahatsızlıkları, vefatları bu projenin bu güne kadar gecikmesine sebep oldu. Ama Üstad'ımızın en büyük isteklerinden biri olan Risale-i Nurların devlet eliyle basılması ve devletin resmi kitaplarının arasında yer alması aile olarak bizlerin ve Risale-i Nur talebelerinin yüreğine su serpti.

Sizlerin vasıtasıyla Risale-i Nur baskısını yapan vakıflara bu projeye önem vermelerini ve teklifimi yineleyerek istiyorum. İnşallah sizlerin vesile olması ile bu proje hayata geçirilebilir. **Seyda Ünlükul**